

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת וַיִּקְרָא

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלֻקִים

כֶּרֶךְ ט"ו - חֲלֻקַּי י"ט

קוֹנְטֵרְס 439

מוֹפֵץ לֵלֵא מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סִפְרֵי הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

התגלות הזהר

קסט

המשתף, ולהצביע על מקבילות ברעיונות, בכוונת החשיבה, ולעתים אף במשא ומתן דומה בין שני התחומים.

ב. עד שקם הגאון רבי ראובן מרגליות ז"ל וחבר ספר נפלא "ניצוצי זהר" על כל חלקי הזהר: זהר על התורה, התקונים ו'זהר חדש' (ת"ש-תשי"ג).
תכנון: א. מקבילות בין הזהר לכל מקורות חז"ל: תלמודים - בבלי וירושלמי - והמדרשים השונים.

ב. מקבילות בזהר עצמו ממקום למקום.

ג. הערות חכמי ישראל לדורותם השייכים להזהר.

ד. ציונים והערות הלכתיות שהזהר עוסק או מרמז להם.

ה. פרושים, הערות והערות להבנת דברי הזהר במקומות רבים.

יב) "הסלם" לרבי יהודה אשלג, פרוש על הזהר בן ט"ז פרכים

א. המקביל האלקי רבי יהודה אשלג, נולד בנרשה בשנת תרמ"ו. בתרע"ט עלה לארץ ישראל, והתישב בירושלים. הגם שעמל הרבה בנגלות התורה, בכל זאת עקר כחו מתבלט בתורת הסוד - הזהר ושאר ספרים וכתבי האריז"ל.

ב. מגדולי המקבילים בדור האחרון היה רבי יהודה אשלג ז"ל. הוא פתח גישה חדשה להבנת שיטת האריז"ל. כתביו העמקים והמובנים ספקו מפתחות הנחוצים להבנת הזהר. פרושו השלם לזהר הידוע כפרוש "הסלם" הקל בהפצת הלמוד בכתבים הנשגבים והסתומים של הזהר, שכן תרגם כל הזהר ללשון הקדש המדברת כיום. הוא פתח את השערים לסוד תורת הח"ן, דרך 16 פרכים המהווים את הספר הנקרא "תלמוד עשר הספירות".

מספריו ראוי לציון: "תלמוד עשר ספירות" בני ששה עשר פרכים, ובו ספום בהיר של תורת האריז"ל במהות "עשר ספירות" ושאר ענפיה של שיטה סבוכה ומסעפת זו. כמו כן כתב הרב רבי יהודה אשלג ספרי באור לערכים ולמנחים במשג הקבלה ("פנים מסבירות"). ספריו של הר"י אשלג

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשיתם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

הם הנסיון המצלח ביותר להגיש לבן דורנו את תורת הנסתר בשפתו ובדרך הגיונו, ואין כמותם מבוא לכל המבקש לטעם ולדרך בשבילי הסוד.

הר"י אשלג נפטר בעצומו של יום הכפורים שנת תשט"ו.

על אף הגדול בהשפעת החסידות במקביל להתענינות המחדשת בקבלה, עדין נוכל לומר שרב היהודים נשארו בורים בלמודי הקבלה. מצב זה החל להשתנות כאשר הרב אשלג סלל דרכו להבנת כתבי האר"י. בספרו "עשר הספירות" תאר בבחירות את כתבי האר"י ז"ל, שהיו מקשים להבנה לדורנו.

יג) "מתוק מדבש"

ואחרון אחרון חביב זכינו בעשרות שנים האחרונות להבאור הקדוש "מתוק מדבש" להמקובל הגה"צ רבי דניאל פריש זצ"ל. נולד לאביו הרה"צ רבי נפתלי הירצקא זצ"ל.

בצעירותו עבר את מוראות השואה האיומה רח"ל ופעמים עמד ממש לפני מיתה ונצל בנסי נסים.

זכה ועלה לארץ הקדש ופה הביא לאור את המעיין הגדול אשר בקרבו בלומדו סתרי קבלה וזהר הקדוש ברבים. לנגדו עמדו דברי החוזה מלובלין זי"ע שאמר: רצוני שיהא אחד שיחבר פרוש בהיר ופשוט על הזהר הקדוש, שכל יהודי יוכל ללמוד את הזהר, וכך נתחדש פירושו על כל חלקי הזהר ועל ספרי האריז"ל ועוד ספרים.

נתבקש לישיבה של מעלה במיתת נשיקה, אור ליי"ד שבט תשס"ה, ומנוחתו כבוד בעיר הקדש ירושלים תובב"א.

שהתתקנו. הראשון לצד ימין צדקיא"ל, הממנה הגדול, גדול המחנות, שהוא תחת שלטונו של מיכא"ל, ועמו היו מתתקנים כל אותם המחנות תחת ידו.

וממנה אחד הוקם על ארבע שלש, ארבע למטה, לפי שכל אותם המחנות העליונים, כשיורדים למטה, משנים את השם שלהם בשמות אחרים. כשהם עליונים, לא משתנים לעולמים. והממנה העליון הזה צדקיא"ל עומד עליהם לפנים. אות אחת נוצצת על ראשיהם, והיא א קטנה. כשהאות הזו נוצצת, כלם נוסעים לאותו מקום שנוצצת ההתנוצצות הזו.

לפנים מהם - רזיא"ל הממנה הגדול, גדול המחנות, שעומד לפנים תחת שלטונו של מיכא"ל, ועמו כל אותם מחנות שפחת ידו, וממנה אחד עומד עליהם בשער, שנקרא רומיא"ל.

וסוככים אותו י"ב ממנים, שלש שלש ארבע פעמים. ורזיא"ל הממנה הגדול עומד על כלם, שלא השתנה שמו. אות אחת נוצצת על ראשם של כל אותם המחנות, והיא אות ר'. כשזו נוצצת, כלם נוסעים לאותו הצד של אותה התנוצצות. האות הזו עומדת על הענש של מגלה הסודות, וסימנה - ריש וקלון.

לפנים מהם יופיא"ל הממנה הגדול, גדול המחנות, תחת שלטונו של מיכא"ל ועמו היו מתקנים כל אותם המחנות שפחת ידו, ולא התגלו פאן בחשבון, משום שלא נשלמו פאן עד שבאו לבית עולמים, ששם כלם נשלמו, והתרבו המחנות בשלמות. ומה שאמרנו כאן, כל אותם המחנות שפחת ידו, ושמו חכמיא"ל, וי"ב ממנים

משריין, כלא עד דאתתקנו. רישא לסטר ימינא צדקיא"ל, רב ממנא, רב משיריין, דאיהו תחות שולטנא דמיכא"ל, ועמיה הוו מתתקנו כל אינון משריין תחות ידיה.

וחד ממנא אתקם על ארבע תלת, ארבע לתתא, בגין דכל אינון משריין עלאין, פד נחתין לתתא, משניין שמא דלהון, בשמהן אחרנין, פד אינון עלאין לא משתנין לעלמין. והאי ממנא עלאה צדקיא"ל קאים עלייהו לגו. את חד נציין על רישיהו, ואיהי א' זעירא, פד האי את נציין, פלהו נטלין לההוא אתר הנציין האי נצייו.

לגו מנייהו, רזיא"ל רב ממנא, רב משריין, דקיימא לגו תחות שולטנותא דמיכא"ל. ועמיה פל אינון משריין דתחות ידיה. וחד ממנא קאים עלייהו בתרעא, דאתקרי רומיא"ל. וסחרין ליה י"ב ממנן, תלת תלת ד' זמנין. ורזיא"ל רב ממנא קיימא על פלהו, דלא אשתני שמה. את חד נציין על רישיהו דכל אינון משריין, ואיהי את ר'. פד האי נציין, נטלין פלהו לההוא סטרא דההוא נצייו, האי את קיימא על עונשא דמגלה רזין וסימניה (משלי יג) ריש וקלון.

לגו מנייהו, יופיא"ל רב ממנא, רב משיריין, תחות שולטנותא דמיכא"ל, ועמיה הוו מתתקנו כל אינון משריין דתחות ידיה. ולא אתגלויין הקא בחשבנא, בגין דלא אשתלימו הקא עד דאתו לבית עולמים. דתמן אשתלימו כלהו, ואסגו משריין בשליומו. ומה דאמרן הקא, פל אינון משריין דתחות ידיה, דאתמסרו בההוא שעתא לאעלא עמיה וחד ממנא קיימא עלייהו, וחכמיא"ל שמה, וי"ב שנמסרו באותה שעה להכנס עמו וממנה אחד עומד עליהם, ושמו חכמיא"ל, וי"ב ממנים

סובכים אותו לכל עבר שלש שלש, כמו שאמרנו. ויזפיא"ל הממנה הגדול עומד על כלם, שלא משתנה שמו.

אות אחת נוצצת על ראשיהם של כל הממנות הללו, והיא האות ק'. כשזו נוצצת, כלם נוסעים לאותו הצד של אותה התנוצצות. האות הזו ק' תליזה באויר, נכנעת שלש פעמים ביום, ועולה ויורדת. שתי האותיות הללו קר, הן אותיות שעומדות באמצע. אחת המכסה על אות א', ואחת שמכסה על אות י', שהיא אחר כך.

רפנים מהם קדומיא"ל הממנה הגדול, גדול הממנות, תחת שלטונו של מיכא"ל, עמו היו מתפקנים כל אותם הממנות שתחת ידו. וממנה אחד עומד עליהם בשער, שנקרא אריא"ל. וי"ב ממנים סובכים אותו שלש שלש לכל צד, והממנה הזו קדומיא"ל עומד עליהם, שלא משתנה שמו לעולמים. אות אחת עומדת ונוצצת על ראשיהם, והיא האות י'. כשזו נוצצת, כלם נוסעים לאותה התנוצצות שנוצצת. האות ק' כפי שאמרנו, מכסה על האות הזו י', ר' מכסה על א'.

רפני ולפנים, במקום שנקרא קדש, נוצצת אות אחת בסתר ובגנייה, והיא האות ו'. והאות ו' הזו נוצצת בהתנוצצות על כל האותיות, וקול יוצא מבניהן של האותיות הללו, ואז מכה ההתנוצצות של האות ו' להתנוצצות של האות י', ויוצאת אותה התנוצצות מתוף מקום (שנקרא קדש) הקדש, ומכה לתוף ההתנוצצות של האות י'.

ואז התנוצצות האות י' מכה לפנים התנוצצות האות ק', ויוצאת התנוצצות האות א' שעומדת לתוף התנוצצות האות ר', ויוצאים כל הניצוצות ומתחברים לתוף התנוצצות האות א' שעומדת.

ממנן סחרין ליה לכל עיבר תלת תלת, כמה דאמרין. ויזפיא"ל רב ממנא קיימא על פלהו, דלא אשתני שמייה.

את חד נציין על רישיהו דכל אלין משריין, ואיהי את ק'. בד נציין דא, נטלין פלהו ליהווא סטרא דהווא נציצו. האי את ק' תלייא באוירא, ואכפיא תלת זמנין ביומא. וסלקא ונחתא, תרין אתוון אלין קר, אינון אתוון דקיימין באמצעיתא, חד דחפי לאת א', וחד דחפיא על י', דאיהי לבתר.

לגו מנייהו, קדומיא"ל רב ממנא, רב משריין, תחות שולטנותא דמיכא"ל, עמיה הוו מתפקנן כל אינון משריין דתחות ידיה. וחד ממנא קיימא עליהו בתרעא, דאתקרי אריא"ל. וי"ב ממנן סחרין ליה, תלת תלת לכל סטר. והאי ממנא קדומיא"ל קיימא עליהו, דלא אשתני שמייה לעלמין. חד את קיימא נציין על רישיהו, והוא את י', (דף ג' ע"א) בד האי נציין, נטלין פלהו ליהווא נציצו דנציין. אות ק' דקאמרן חפיא על האי את י', ר' חפיא על א'.

לגו לגו, באתר דאקרי קדש, נציין חד את בטמירו ובגניזו, ואיהי את ו'. והאי את ו' נציין בנציצו על פלהו אתוון. וקלא נפיק מביניהו דאלין אתוון, כדין בטש נציצו דאת ו', לנציצו דאת י', ונפק ההוא נציצו מגו אתר (כ"א דאקרי קדש) דקדש ובטש לגו נציצו דאת י'.

וכדין נציצו דאת י', בטש לגו נציצו דאת ק' (וקלא הוא נפיק) ונפקא נציצו דאת ק', ובטש לגו נציצו דאת ר', ונפקי נצוצין פלהו,

ואז התנוצצות האות י' מכה לפנים התנוצצות האות ק', ויוצאת התנוצצות האות א' שעומדת לתוף התנוצצות האות ר', ויוצאים כל הניצוצות ומתחברים לתוף התנוצצות האות א' שעומדת.

והקול היה יוצא ומכה בכל אותם הניצוצות של האותיות כאחד, התנוצצות האות ו' ביו"ד, התנוצצות של יו"ד בק', התנוצצות של ק' בר', והתנוצצות של ר' בא'. ומתחברים חקוקי הניצוצות ויוצאים אחר כך. ואחר שמתחברים בניצוצותיהם, יוצא קול מביניהם, ומתחברים בסוד זה ויקרא אל משה. ומשה היה מסתפל כל אותם הימים שלא נכנס.

אחר כך חזרו האותיות והיו מתגלגלות במקלו, בצרופי האותיות שנמסרו לאדם בגן עדן. האות א' להכנס לתוך הסתר, למקום שנקרא קדש, ויוצאת ו', ונותנת מקום לאות א', ומתחברת א' לתוך ו' שאחריה קר, וי' נכנסת בין ק' ור', ונמצא קיר. ונחקקות ומתנוצצות כמו מקדם, וקול יוצא מביניהן, ומתחברים הניצוצות של האותיות, ויוצאות החוצה ומתגלות לכל אותם הפתוחות, שהיו נוסעים עם האותיות הללו. וכשמתחברים הניצוצות של האותיות, מפה קול ביניהם, הם נראים בפתיחותיהם לכל אותן הפתוחות אוקיר. וקול חזר מביניהם וקורא בין אותן הפתוחות: (ישעיה יג) אוקיר אנוש מפז ואדם מפתם אופיר.

אשרי חלקו של משה שראה את כל זה, אבל הצרוף הזה לא נראה לעיני משה, אלא הצרוף הראשון שהיה ויקרא, את זה היה רואה משה. וזה שכתוב ויקרא אל משה. וצרוף זה אחר לא מגלים לו, משום ששכחו של אדם לא מודיעים לפניו, וסימניו - (במדבר פה אדבר בו, וכתוב לא כן עבדי משה, משום שלא מודיעים שכחו של אדם לפניו.

ומתחברין לגו נציצו דאת א', דקיימא. וקלא הוא נפיק, ובטש בכל אינון נציצין דאתון פחדא, נציצו דאת ו' בי', נציצו די' בק', נציצו דק' בר', נציצו דר' בא'. ומתחברין גליפין דנציצין, ונפקי לבתר. ובתר דמתחברין בניצוציהון, נפיק קלא מביניהון, ומתחברין ברזא דא ויקרא אל משה. ומשה הוה מסתפל כל אינון יומין דלא עאל.

לבתר אתהדרו אתון, והוה מתגלגלין בקולפוי, בצרופין דאתון דאתמסרו לאדם בגנתא דעדן. את א לאעלא בגו טמירא, לאתר דאקרי קדש, ונפק ו', ויהיב דוכתא לאת א', ואתחבר א' לגו ו', דבתריה קר, וי' עאל בין ק' ור' ואשתכח קיר. ואתגליפו ואתנציצו כמלקדמין, וקלא נפק מביניהו, ומתחברין נציצין דאתון, ונפיק לבר ואתגליין לגבי כל אינון משריין, דהוה נטלין אינון אתון. וכד מתחברין נציצין דאתון, קלא בטש ביניהו, אתחזון בגלופייהו לכל אינון רתיכין אוקיר. וקלא אהדר מביניהו וקרי בין אינון רתיכין (ישעיה יג) אוקיר אנוש מפז ואדם מפתם אופיר.

וכאה חולקיה דמשה דחמי כל דא, אבל צרופא דא לא אתחמי לעינוי דמשה, אלא צרופא קדמאה דאיהו ויקרא, דא הוה חמי משה, הדא הוא דכתיב ויקרא אל משה. וצרופא דא אתרא לא גליין ליה. בגין דשבתא דבר נש לא מודעין לקמיה. וסימניו, (במדבר יג) צאו שלשתכם, וכתוב ויקרא אהרן ומרים, וכתוב פה אל פה אדבר בו, וכתוב לא כן עבדי משה, בגין דלא מודעין שבחיה דבר נש לקמיה.

(יג) צאו שלשתכם, וכתוב ויקרא אהרן ומרים, וכתוב פה אל פה אדבר בו, וכתוב לא כן עבדי משה, משום שלא מודיעים שכחו של אדם לפניו.

סִלְקֵן אַתּוּן, וְאַתְהֵדְרוּ בְּכָל אֵינוֹן מְשַׁרְיִין
כְּגוֹנוֹא דָא, בְּצִרוּפָא דָא אוֹקִיר וְקֵלָא
נִפְק וְאַכְרִיז וְאַמְר, אוֹקִיר אָנוּשׁ מִפּוֹ גּוֹ'.
לְבַתֵּר אַתְמַשְׁכוּ אַתּוּן, וְהוּוּ נְצִיץִין עַל
רִישֵׁיהוּ דְכָל אֵינוֹן רְתִיכִין, וְאַשְׁתַּכְּכוּ עַד
דְּאַתְתַּקְּנוּ לְדוּכְתֵייהוּ.

עָדוּ הָאוֹתִיּוֹת, וְחִזְרוּ בְּכָל אוֹתָם
הַמִּתְּנֹת כְּמוֹ זֶה, בְּצִרוּף הַזֶּה:
אוֹקִיר. וְקוֹל יֵצֵא וְהַכְרִיז וְאַמְר:
אוֹקִיר אָנוּשׁ מִפּוֹ גּוֹ'. אַחַר כֵּן
נִמְשְׁכוּ הָאוֹתִיּוֹת וְהִיוּ נוֹצְצוֹת עַל
רִאשֵׁי כָל אוֹתָן הַמְּרַכְּבוֹת, וְשִׁכְּכוּ
עַד שֶׁהִתְתַּקְּנוּ לְמִקוּמוֹתֵיהֶן.

הַרֹאשׁ לְצַד שְׂמאל חֲזָקִיא"ל,
הַמִּמְנָה הַגְּדוֹל, גְּדוֹל הַמִּתְּנֹת
לְכָל אוֹתָם שְׁעוּמָדִים לְשַׁעַר
הַמִּשְׁכָּן, תַּחַת שְׁלֹטוֹנוֹ שֶׁל
גְּבֻרִיא"ל. וְעִמּוֹ מִתְתַּקְּנִים בְּאוֹתוֹ
הַשַּׁעַר כָּל אוֹתָם הַמִּתְּנֹת שֶׁתַּחַת
יָדוֹ, וּמִמְנָה אֶחָד הַעֲמֵד עַל הַשַּׁעַר
בַּחוּץ, וְשִׁמּוֹ גְּזֻרִיא"ל. וְעִמּוֹ י"ב
מְמַנִּים שְׁסוּבְבִים אוֹתוֹ שֶׁלֵּשׁ
שְׁלֹשׁ לְכָל צֵד לְאַרְבַּעַה צְדָדִים.
וְאַדּוֹ שְׁנֵינּוֹת שֶׁל לְהֵט הַחֶרֶב
הַמִּתְהַפֶּכֶת בִּידֵיהֶם. וְהַמִּמְנָה
הַזֶּה חֲזָקִיא"ל עוֹמֵד עֲלֵיהֶם
לְמַעֲלָה לְמַעֲלָה בְּפָנִים. אוֹת אַחַת
נוֹצְצַת עַל רֹאשׁוֹ, וְהִיא הָאוֹת א'.
שְׁהִי אֵלֶּה לֹא עוֹמָדִים וְלֹא
שׁוֹאֲלִים (נוֹסְעִים) אֵלָא בְּסוּד שֶׁל א',
שְׁהִיא יָמִין, מִשּׁוּם שֶׁשְׂמאל אֵין
נוֹסַעַת אֵלָא בְּיָמִין. הַיָּמִין תְּמִיד
נוֹסַעַת לְשְׂמאל, שֶׁא' אוֹת נוֹצְצַת
וְיוֹצֵאת מְיָמִין. וְאִזּוֹ נוֹסְעִים לְאוֹתוֹ
מִקוּם שְׁנוֹצְצַת אוֹתָהּ הַתְּנוּצְצוֹת.
לְפָנִים מִמְּנוּ רְהֻטִיא"ל, גְּדוֹל
הַמִּתְּנֹת, שְׁעוּמָד בְּפָנִים תַּחַת
שְׁלֹטוֹנוֹ שֶׁל גְּבֻרִיא"ל, וְעִמּוֹ כָּל
אוֹתָם מִתְּנֹת תַּחַת יָדוֹ, וּמִמְנָה
אֶחָד עוֹמֵד עֲלֵיהֶם בְּשַׁעַר, שְׁנַקְרָא
קְדֻשִׁיא"ל, וְסוּבְבִים אוֹתוֹ י"ב
מְמַנִּים שֶׁלֵּשׁ שְׁלֹשׁ אַרְבַּע פְּעָמִים.
וְאוֹתוֹ הַמִּמְנָה רְהֻטִיא"ל עוֹמֵד
עַל כָּלָם, שֶׁלֹא מִשְׁתַּנֵּה שְׁמוֹ. אוֹת
אַחַת נוֹצְצַת עַל רִאשֵׁיהֶם שֶׁל כָּל
הַמִּתְּנֹת הַלְלוֹ, וְהָאוֹת הַזֶּה הִיא
ז', וְהִיא מִתְחַלֶּפֶת בְּתוֹךְ תַּקְוִין
הַמִּשְׁכָּן בְּאוֹת ל'. זוֹ מִתְחַלֶּפֶת
בְּסוּד שֶׁל (בַּמְדַּבֵּר כּוּד) יָזַל מִים
מְדַלְּיוֹ. וּמִתְחַלֶּפֶת בְּחִיקוּת שֶׁל

רִישָׁא לְסִטְר שְׂמאלָא חֲזָקִיא"ל רַב מְמַנָּא, רַב
מְשַׁרְיִין לְכָל אֵינוֹן דְקִיִּימִי לְתַרְעָא
דְּמִשְׁכְּנָא, תַּחַת שְׁוֹלְטָנוּתָא דְגְּבֻרִיא"ל.
וְעַמִּיהַּ מִתְתַּקְּנִין בַּהֵוּא תַרְעָא, כָּל אֵינוֹן
מְשַׁרְיִין דְתַחַת יָדֵיהּ. וְחַד מְמַנָּא אַתְקָם עַל
תַרְעָא לְבַר, וְגֻזְרִיא"ל שְׁמִיהַּ. וְעַמִּיהַּ י"ב מְמַנִּין
דְּסַחְרִין לִיהַּ תַּלְתַּת תַּלְתַּת לְכָל סִטְר, לְד' סִטְרִין.
וְאַדּוֹן שְׁנַנָּא דְלַהֲטָא דְחַרְבָא דְמִתְהַפֶּכָא
בִּידֵיהוּ. וְהֵאֵי מְמַנָּא חֲזָקִיא"ל, קְאִים
עֲלֵיהוּ לְעִילָא לְעִילָא לְגוֹ. אֵת חַד נְצִיץ עַל
רִישֵׁיהוּ, וְאִיהִי אֵת א'. דְהֵא לֹא קִיִּימִי אֲלִין,
וְלֹא שְׁיִילִי (כ"א נְמִלִי), אֵלָא בְּרֻזָא דָא', דְאִיהִי
יְמִינָא. בְּגִין דְשְׂמאלָא לֹא נָטִיל אֵלָא בִּימִינָא.
יְמִינָא נָטִיל תְּדִיר לְשְׂמאלָא, דָא' אֵת נְצִיץ
וְנִפְיָק מִן יְמִינָא. כְּדִין נְטִלִין לְהֵוּא אֵתֵר
דְּנְצִיץ הֵוּא נְצִיץוֹ.

לְגוֹ מְנִיהַּ רְהֻטִיא"ל רַב מְשַׁרְיִין, דְקִיִּימָא לְגוֹ
תַּחַת שְׁלֹטָנוּתָא דְגְּבֻרִיא"ל. וְעַמִּיהַּ כָּל
אֵינוֹן מְשַׁרְיִין תַּחַת יָדֵיהּ. וְחַד מְמַנָּא קְאִים
עֲלֵיהוּ בְתַרְעָא, דְאַתְקֵרִי קְדֻשִׁיא"ל, וְסַחְרִין
לִיהַּ י"ב מְמַנִּין, תַּלְתַּת תַּלְתַּת ד' זְמַנִּין. וְהֵוּא
מְמַנָּא רְהֻטִיא"ל קִיִּימָא עַל כְּלָהוּ, דְלֹא אֲשַׁתְּנִי
שְׁמִיהַּ. אֵת חַד נְצִיץ עַל רִישֵׁיהוּ דְכָל אֲלִין
מְשַׁרְיִין, וְאַתְ דָא אִיהוּ ז', וְאִיהוּ אַתְחַלְףָּ גוֹ
תַקוּנָא דְמִשְׁכְּנָא בְּאַת ל'. הֵאֵי אַתְחַלְףָּ
בְּרֻזָא (בַּמְדַּבֵּר כּוּד) דִּיזַל מִים מְדַלְּיוֹ. וְאַתְחַלְףָּ (דף
ג' ע"ב) בְּגִלוּפֵי אַתּוּן, וְאַקֵרִי חִלוּפָא ל'. כַּד הֵאֵי

האותיות, ונקרא חלוף ל'. כשזו נוצצת על ראשם של כל המחנות הללו, אז כלם נוסעים לאותו צד של אותה התנוצצות.

לפנים מזה קפציא"ל הממנה הגדול, גדול המחנות, פחת שלטונו של גבריאל, ועמו היו מתקנים כל אותם המחנות שפחת ידו, הם נמסרו לו באותה שעה, וממנה אחד עומד עליהם ששמו עזא"ל, וי"ב ממנים סוככים אותו בכל עבר שלש שלש כפי שהקמנו, וקפציא"ל הממנה הגדול עומד על כלם. אות אחת נוצצת על ראשם של כל המחנות הללו, והיא האות ד', וכלם נוסעים לאותה התנוצצות של אותה האות. האות הזו תלויה בתוף האויר, על שתי אותיות אחרות.

לפנים מזה שמעיא"ל הממנה הגדול, זה מתחלף לארבעה שעות, בגלל שלא עומד בהקיקותיו. לפעמים לצד ימין ולפעמים לצד שמאל, ועמו י"ב ממנים שסוככים אותו לכל עבר שלש שלש, כמו שבארנו, ורגשיא"ל הממנה הגדול על אלה הי"ב, פחת אותו הממנה האחר. ואות אחת נוצצת על ראשיהם למעלה, והאות הזו היא האות ה', וזו תלויה באויר על כל שאר האותיות באותה האות ד' שאמרנו. ארבע אלו עולות מעל כל שאר האחרות, וכלם נוסעים לאותה התנוצצות שתלויה מאותה האות.

לפני ולפנים, במקום שנקרא קדש, נוצצת אות אחת בתוף סתר הקדש, והיא האות ס הסתומה. זו נוצצת בהתנוצצות על כל האותיות, ויוצא קול מבין אותיות אחרות נוצצות שתלויות צד ימין, ומכות אלו באלו, וכלן

נציץ על רישייהו דכל אלין משריין, כדין כלהו נטלין לההוא סטרא דההוא נציצו.

לגו מן דא, קפציא"ל רב ממנא, רב משריין, תחות שלטניה דגבריאל, ועמיה הו מתתקנן כל אינון משריין דתחות ידיה, אינון דאתמסרו ליה בההיא שעתא, וחד ממנא קאים עלייהו עזא"ל שמייה. וי"ב ממנן סחרין ליה לכל עיבר, תלת תלת פמה דאוקימנא, וקפציא"ל רב ממנא קיימא על כלהו. את חד נציץ על רישייהו דכל אלין משריין, ואיהי את ד', וכלהו נטלי לההוא נציצו דההוא את. האי את תליא גו אוירא, על תרין אתוון אחרנין.

לגו מן דא שמעיא"ל רב ממנא, האי אתחלף לד' שמקון, בגין דלא קיימא בגלפוי. זמנין לסטר ימינא, וזמנין לסטר שמאלא, ועמיה י"ב ממנן דסחרין ליה לכל עיבר תלת תלת, פמה דאוקימנא, ורגשיא"ל רב ממנא על אלין י"ב, תחותיה דההוא ממנא אחרא. ואת חד נציץ על רישייהו לעילא, ואת דא איהי את ה', ודא תליא באוירא על פל שאר אתוון, בההוא את ד' דקאמרן. ד' אלין תרין סליקו לעיל על פל שאר אחרנין, וכלהו נטלין לההוא נציצו דתליא מההוא את.

לגו לגו, באתר דאקרי קדש, נציץ את חד גו טמירו דקדש, ואיהי את ס סתימא. האי נציץ בנציצו על כלהו אתוון, וקלא הוא נפיק מבינייהו דאלין אתוון. כדין בטש נציצו דהאי את, ונטיל תרין אתוון אחרנין נציצין דתליין באוירא, ואינון ד' ה' ואשתאר אל, ואתחברן באלין אחרנין דסטור ימינא, ובטשו אלין

האותיות הללו. אז מכה התנוצצות האות הזו, ונטולת שתי באויר, והן ד' ה' ונשארו אל, ומתחברות באחרות הללו של

נוסעות וחזרות הראשונות
כבראשונה ויוצאות החוצה, ואז
נקראות ויקרא אל משה.

ויקרא אל משה וידבר ה' אליו
מאהל מועד לאמר. רבי חייא
פתח ואמר, (שיר ה) באתי לגני
אחתי כלה אריתי מורי עם בשמי
אכלתי יערי עם דבשי שתיתי ייני
עם חלבי וגו'. הפסוק הזה אין
ראשו סופו ואין סופו ראשו.
פתוב אכלתי יערי עם דבשי
שתיתי ייני עם חלבי, אחר כף -
אכלו רעים. מי שפזמן את
האחר, כשפזן מתקן לפניו. אחר
שאכל, איך זמין את האחר?
א"ל אשריהם ישראל, שהקדוש
ברוך הוא רצה לטהר אותם
והתרצה בהם מכל שאר העמים
עובדי עבודה זרה, ומשהתרצה
בהם, רצה להעלותם מכל
המקטרגים של העולם. בא
ר"ה, (אחר שנעשה המשכן) ביום
שהוקם המשכן למטה, באותו
יום הוקם משכן אחר למעלה
עמו, שכתוב (שמות מ) הוקם
המשכן, סתם. ואותו יום היה
שמחתו של הקדוש-ברוך-הוא.

בין שהוקם המשכן, מה
פתוב? (שם) ולא יכול משה לבא
אל אהל מועד. כשראה הקדוש-
ברוך-הוא כף, אמר, ומה על ידי
משה הוקם, והוא בחוץ?! מיד
- ויקרא אל משה. אמר לו, משה,
חנפת הפית במה היא? בסעודה,
אדם פי יקריב מכם קרבן לה'.
זהו שפתוב באתי לגני אחתי כלה

וגו'. (והרי בארנו הפסוק הזה. אבל באתי
דבר אחר באתי לגני - זה גן עדן
שלמעלה. אחתי כלה - זו כנסת
ישראל, שבאותו יום הודגו
זווגים בכל, הודגו זווגים באותו
גן עדן, משום שכלם התברכו

באליו, ונטלי כלהו, ואתהדרן קדמאי
כמלקדמין ונפקי לבר, וכדין אקרון ויקרא
אל משה.

ויקרא אל משה וידבר יי' אליו מאהל מועד
לאמר. (ויקרא א) רבי חייא פתח
ואמר, (שיר השירים ה) באתי לגני אחתי כלה אריתי
מורי עם בשמי אכלתי יערי עם דבשי שתיתי
ייני עם חלבי וגו', האי קרא לאו רישיה
סיפיה, ולאו סיפיה רישיה. פתיב אכלתי יערי
עם דבשי שתיתי ייני עם חלבי, לבתר אכלו
רעים. מאן דפזמן לאתרא, פד מזונא מתתקן
קמיה. בתר דאיהו אכל, היאך זמין לאתרא.
א"ל זפאין אינון ישראל, דקודשא בריך הוא
בעא לדכפאה להון, ואתרעי בהון מפל
שאר עמין עובדי עבודה זרה, ומדאתרעי בהון
בעא לסלקא להון מפל מקטרגי עלמא. תא
חזי, (ס"א בטר דאתעבר משכנא) ביומא דאתקם משכנא
לתתא, בההוא יומא אתתקם משכנא אתרא
לעילא עמיה, דכתיב, (שמות מ) הוקם המשכן
סתם, וההוא יומא חדותא דקודשא בריך
הוא הוה.

בין דאתקם משכנא מה כתיב, (שמות מ) ולא
יכול משה לבא אל אהל מועד. פד חמא
קדשא בריך הוא כף אמר, ומה על ידא דמשה
אתקם, ואיהו לבר, מיד ויקרא אל משה. אמר
ליה: משה, חנוכא דביתא במאי הוה,
בסעודתא, אדם פי יקריב מכם קרבן ליי'.
הדא הוא דכתיב באתי לגני אחתי כלה
וגו'. (ס"א והא אוקמוה האי קרא, אבל באתי).

דבר אחר באתי לגני, דא גן עדן דלעילא.
אחתי כלה, דא כנסת ישראל, דבההוא
יומא אזדוגו זווגין בכלא, אזדוגו זווגין

בההוא גן עדן, בגין דאתברכו כלהו משקיו
דנחלא, ואתקשרו כל חד

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבילים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (עיינו קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (עיינו פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמִיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלִוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חֵיל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהַ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיְלִוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

והמשבילים יזרחו פזור הרקיע

גדולי ישראל והזוהר

בו נלקט מדעתם והשקפתם של גדולי ישראל
על לימוד הזוהר הקדוש והתיקונים והכמות האמת

בוזר דא יפקון מן גלותא ברחמי

עיר וקדיש מין שימיא נהית - כ"י לא תש-כ"ה מפ"י זרעו

שבט שנת תש"ע לפ"ק - ע"ה"ק בית שמש תובב"א

